

sosialurin

telf. 14720 . 11820

box 76, 3800 Tórshavn

Útgevri: Føroya Javnaðarflokkur

Fyritakstjóri: Tórfinn Smith

Blaðstjóri: Vilhelm Johannesen (ábyrgd)

Bládmenn: Hogni Djurhuus

Jóhann Mortensen

Jan Müller

Lýsingar: Arne Thomsen

Uppseting: Sosialurin

Prent: Dimmalætting

Forbrúkið

NÓGV hevur verið talað um lántøk-ur, útlendsk lán um innflyting og útflyting, um tann misjavna sum eru millum tøluni, sum fólk yvirhøvur sjálvsagt ikki so nágreiniliga kann vita skil á, men meira lurtar eftir hvat teir kónu siga og halda. Metingarnar hava verið nógvar og ymiskar og talurnar um stöðuna somuleiðis, meðan ilt er hjá fólki at finna út av hvat í og fyri seg er tann veruliga niðurstøðan fyri samfelagið sum heild.

VIT minnst eisini nøkulunda somu metingar, tá landsstýrið fyri góðum 4 árum var sett, tá drúgvur og eisini daprar ávaringar vóru gjørdar, um tað óforsvarliga í tí, at tað almenna gjørdi álvara av at fáa eina strandferðslu, sum serliga nú fór at taka sær av einari sømuligari sigling til Suðuroynna og samstundis eisini fór at taka upp eitt skipasamband landanna millum, sum føroyingar leingi høvdu tráða efti tráa eftir skuldi eisini vera á føroyskum hondum.

SUM frá er liðið vita vit, at her eru hend ting í Føroyum øll hesi árin, sum hava gjørt sitt til at styrkja um búskaparlaga stöðið í samfelagnum. Og í dag er tosið aftur um hvørji framstig eru rætt at taka, soleiðis at vit ikki um knappa stunda standa fyri einum afturstigi á hesum øki.

MEN brúk er ikki bara tað sama sum at peningur fer úr landinum, fer úr samfelagnum uttan at vit fáa ágóða av tí. Tað gevur eisini aðrar móguleikar, tí her er fyri stóran og størsta partin talan um íleggingar, sum hava virði fyri samfelagið mong ár fram í tíðina.

EITT, sum kann sigast at vera forbrúk, meira í tí týðningi vit kunnu kalla fyri luxusforbrúk, tað er tann peningur, sum í hesum ári er settur til í keypi av sjónvarpstólum. Sosialurin hevur gjørt eina kanning á hesum øki og eitt tal upp á 10 miljónir krónur man vera ikki av leið, og tað man blíva annað slíkt, tá Føroyar eru meira dekkjaðar við sendingum enn í løtuni.

At Sosialurin er frægasta blaðið vit eiga er ein óreimgilgur veruleiki. Men hóast tað kundi ein hugsa sær tað eitt sindur øðrvísi.

Tað visir seg at Sosialurin meir og meir gerst eitt ítróttarblað. Alt í lagi við at skriva um ítrótt,

tað hoyrir eisini við í samfelagslivinum, men um onnur øki av samfelagslivinum kundu fingið eins mikið pláss sum hasin ítrótturin, so hevði Sosialurin verið eitt betri blað. Um nú t.d. tónleikur fekk 8 síður í einum Sosiali, eins og ítrótturin ofta fær, ella bókmentir ella kvikmyndir, so hevði nógvt tilfar verið til onnur.

Vit eru óivað nógvar, sum ikki hava áhuga á ítrótti og blaka teir Sosialarnar burtur, har innihaldið einans er ítróttur og lýsingar. Lýsingar lesur ongin skilamaður, og ítróttur er nú ein sergrein, sum bert dregur ein ávisan hóp at sær.

Hóast livið í Føroyum tíverri er so, at hann sum

ikki klárar seg innan ítrótt ella hevur onkra religiön, kennir seg at standa uttanfyri samfelagslivið, í minsta lagi fritíðarlivið. So kann hann sjálvandi drekka seg skit aftaná arbeiðstið saman við javnlíkum, men er hetta nú so gott? Onki annað stendur í boði, jú, kanska amerikanskir morðfilmir ella Dirch Passer í Ítróttarhøllini.

Tað sigur eitt sindur, at SMS so við og við er vorðin okkara størsta mentanarstøð: her fara fólk sum ikki vita hvat tey skulu gera, her hittast fólk, og so viðari. Og hetta duga keypmenninir at útnytta, har koma útlendskar superstjurnar at visa sín eksistens fyri børnum, goml-

um og ungum, og skriva autografar, vit neyðardýr royna at nýðja okkum við Sosialin, men Guð hjálpi mær, hann gerst bert ein spegilsmynd av teirri óhugnaligu keðiligheit, sum okkara peningasamfelag hevur at bjóða.

Royndið nú at vera eitt sindur nýskapandi, í staðin fyri bert at avspegla tað óhepna sum er verandi. Vit eru nógvar sum vilja lesa um annað enn ítrótt og tosk.

Hví ikki hava líka nógvar um mentan, skaldskap ella tónleik sum um hesar menn sum renna fraterir eftir einum bólti? Gev teimum ein bólt í part og lat teir so fara heim.

Daniel Høgv-Zimsen

tjak og meiningar

Vit gera lesarar okkara varugar við, at treyting fyri at fáa lesarabrev upptikin undir hesum teiginum er, at blaðstjórnin veit, hvør hevur skrivað brovini.

KVØÐA TIL FJALLBRÚÐUR

Brúður mín hin balda boðini skal frætta: felt eg havi fleiri — fimtan móti einum. Ongantið eg undan óðum vargum flýddi, arvin hendan ervdi eg frá Tórbjörn reysta.

Gisli Súrsson

FINGU BÓT UNDIR GUÐSTÆNASTUNI

Tað mundi falla mongum fyri brósti páskamorgun undir gudstænastuni í Vesturkirkjuni at siggja politið notera bilar, sum stóðu parkeraðir har í nánd.

Tá hevði verið betri, um politið var har áðrenn ella aftaná gudstænastuna og

segði fólki, at soleiðis kann ein ikki gera — og at gott parkeringspláss var bæði á Læraraskúlanum og við Skúlan á Trøðni.

Tað sá nú betri út, um teir vóru á staðnum, meðan fólkið var har.

Kirkjugangari

Luttakið í almenna tjakinum Sendið lesarabrev til Sosialin!

HVØR BYGGIR LANDIÐ, HARRI ÓLI BRECKMAN?

Í Dagblaðnum 11/4 -79 hevur Óli Breckman eitt aftursvar til yrkingina Polarfrøst 79, sum stóð í Sosialinum 7/4 -79.

Hann byrjar greinina við at lýsa orðið Fjallbrúður, sum hann meinast stavar frá tí tíðini, tá ið »ein arbeiðararørsla kyknadi upp úr kristnari siðalæru og sprætt úr næstakærligkams mold«.

Hendan metingin hjá Óla Breckman er skeiv! Grundin til at arbeiðsfólk í Føroyum skipaðu seg í fakfeløg er ikki at finna í Halgubók, sum Ó.B. meinast, men harafturimóti í tí trælkan og mergsúgving, ið kapitalistarnir framdu móti tí arbeiðandi fólkinum.

Er. Ó.B. veruliga so bláoygdur, at hann ikki

sær tað, ið føroyskir arbeiðarar sóu longu fyri meira enn 90 árum síðani, sjálvt um teir ikki høvdu fingið útbúgving á Edinburg University, nevniliga hetta: at tað ikki nyttar hjá einum arbeiðara at fara til kapitalistin og biða um eina krónu meira um tíman, men um teir eru 100 vælskipaðir mans, so er móguleikin 100 ferðir størri fyri at vinna sín rætt.

Teir, ið brutu sló fyri fakfelagsrørsluni í Føroyum, sóu, at »samanhald gevur styrki«.

Ó.B. sigur, at frihandilseldin skapti rúmd og økta vælferð í okkara samfelag. So kunnu vit spyrja: Vóru tað teir, ið stóðu á skipsdekk frá sinum trettanda ári til teir

vórðu uppslitnir? Vórðu tað fiskakvinnurnar, ið stóðu boygðar inn yvir vaskikassarnar og skrubbaðu fisk í isakeldum vatni á heystardegi? Ella vóru tað handilsmenn og reiðarar, sum sótu í sinum mjúku lenistólum og kraddaðu inn undir seg »En gylden jord for en pegel brændevin«, sum bygdu hetta land?

Óli sigur viðari, at vit skulu lata tað óhepna tíðarskeiðið í fimtiárunum fara. Tað er væl skiljandi, at Óli fær beiskan smakk í munnin av at tosa um hetta tíðarskeiðið, tí sum øll vita, vóru tað Ólafa-floksfelagar, sum kloddaðu fólksins ognir burtur í berum ódugnaskapi.

Óli sigur, at tað var felagsskapurin, tað at fleiri

skuldu stýra, sum gjørdi enda á gamla flakavirkningum Suðurfisk. Men hetta er lygn, tí sum øllum kunnugt vóru tað ikki tey nógvu, men tey fáu, ið stýrdu virkinum, tí at fleirtalið av aktiunerunum, tað vanliga arbeiðsfólkið, ið setti nakrar hundrad krónur í virkið, høvdu einki at siga.

Her kemur fólkafløks-hugsjónin fram hjá Óla um, at tað er einstaklingurin, (kapitalisturin), ið byggir samfelagið upp, og ikki arbeiðandi fjöldin.

Óli spyr, um áðanin av Polarfrøst skal fara krúpani gjøgnum mølina til húsa.

Eg skilji ikki henda spurning, tí talan hevur ongantið verið um annað Framhald á síðu 10